

Sygn. akt I C 489/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2018 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...)z siedzibą we W.

przeciwko Z. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 489/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 28.06.2018 r.

Powód (...)z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego Z. D. kwoty 298,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności z 19.05.2016 r. zawartej z (...) Bank (...) S.A. nabył przysługującą wobec pozwanego wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy bankowej o nr (...) z dnia 23.04.2012 r. Zadłużenie wynikające z tej umowy nie zostało przez pozwanego uregulowane, pomimo wezwania do zapłaty i zawiadomienia o zmianie osoby wierzyciela.

Na dochodzoną sumę składa się kwota 224,34 zł tytułem należności głównej oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 74,29 zł.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...)z siedzibą we W. zawarł 19.05.2016 r. umowę przelewu wierzytelności z (...) Bank (...) S.A.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do tej umowy figuruje wierzytelność wobec pozwanego, wynikająca z umowy datowanej na 23.04.2012r. opiewająca na kwotę należności głównej 224,34 zł, odsetki w kwocie 43,40 zł i koszty w kwocie 78,93 zł (dowód: kserokopia wyciągu z umowy przelewu wierzytelności – k. 10-14, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy – k. 15).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, wystawionym przez powoda 08.05.2018 r. ujęta jest wierzytelność wobec Z. D. w kwocie 224,34 zł tytułem należności głównej oraz odsetek w kwocie 74,29 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z 08.05.2018 r. – k. 9).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty oraz potwierdzone z za zgodność - ich kserokopie. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu jako miarodajny materiał dowodowy. Przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dowód prywatny (art. 245 k.p.c.), potwierdzający, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie. Żądanie powoda opiera się na fakcie skutecznego nabycia wymagalnej wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego Z. D..

Powód – pomimo, iż wykazał fakt skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności, nie wykazał istnienia po stronie zbywcy dochodzonej wierzytelności. Zgodnie natomiast z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, lecz – wstępując w prawa i obowiązki cedenta – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa zobowiązany był wykazać istnienie określonej wierzytelności.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego nie dają tymczasem podstawy do stwierdzenia, że w chwili przelewu, cedentowi przysługiwała wierzytelność w wysokości opisanej w pozwie. Nie stanowi dowodu jej istnienia i wysokości automatycznie wygenerowany wyciąg z załącznika do umowy cesji, ani też oświadczenie zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym powodowego funduszu, który – zgodnie z art. 245 k.p.c. – stanowi jedynie dowód tego, że osoba, które go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity Dz.U.2014.157) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Nie kwestionując faktu, że wyciąg funduszu - co do zasady - może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, należało mieć na względzie, że jego materialna moc zależy jednak od jego treści merytorycznej,

a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (por. wyrok SN z 15.09.2011 r., II CSK 712/10, Lex 1129100). Z uwagi na nieprzedłożenie żadnych innych (poza oświadczeniami funduszu) dowodów wskazujących na istnienie i wysokość zadłużenia, ani strona, ani Sąd nie ma możliwości weryfikacji kwoty ujętej przez powoda w wyciągu. Analogicznie rzecz się ma jeśli chodzi o ocenę dowodu w postaci wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Wydruk ten nie dowodzi, że pozwany zaciągnął zobowiązanie w (...) Bank (...) S.A., a tym bardziej nie daje podstawy do ustalenia, na jakich warunkach bank udzielił kredytu pozwanemu. Powyższe uniemożliwia weryfikację roszczenia powoda zarówno co do należności głównej, jak i odsetek.

Zaniechanie inicjatywy dowodowej przez powoda uniemożliwiło poczynienie przez sąd jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie. Wypada podkreślić, że to interes powoda nakazywał mu podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c.

Co istotne, na gruncie art. 339 § 2 k.p.c. przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie SN z 29.05.1958 r., 1 CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok SN z 15.09.1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z 15.03.1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddala (tak SN w wyroku z 06.06.1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z 29.08.1997 r. prawo bankowe oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku zaocznego doręczyć:

- a) pełnomocnikowi r.pr. M. S.,
- b) pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie.

Kalendarz 14 dni.

J., dnia 28.06.2018 r.